

Arrest

nr. 74 836 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 juni 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Bosnische Moslima, geboren te Sarajevo, gelegen in de Federatie van Moslims en Kroaten. U bezit de Bosnische nationaliteit. Op 7 juni 2003 huwde u C.(...) M.(...). Begin 2008 kreeg u last van aritmie, hartkloppingen en ademhalingsproblemen. U ging hiervoor onmiddellijk naar de huisarts die u naar de spoeddienst van het academisch ziekenhuis te Sarajevo heeft doorverwezen. U werd nadien probleemloos door zowel internisten, neurologen als neuropsychiaters behandeld. Uw artsen zeiden dat u een psychische aandoening heeft, u weet niet dewelke. Uiteindelijk kreeg u medicatie voorgeschreven voor een gemengde angst- en depressieve stoornis. Daar de medicatie niet hielp, heeft u nog verschillende malen een ander neuropsychiater geconsulteerd. Ondanks meerdere controles en een aangepaste medicamenteuze behandeling bracht dit geen verbetering van uw medische toestand met zich mee. In 2008 werd u voor een tweede maal zwanger. U ging tijdens uw zwangerschap een vijftal keer naar een gynaecologe. Deze vroeg u twee maal op indirecte wijze om geld te betalen. U betaalde dit uit vrees niet goed behandeld te worden. U leed tijdens deze zwangerschap aan bloedverlies en na vier en een halve maand zwangerschap kreeg u een miskraam. Drie maanden voor uw vertrek naar België werd u voor een derde keer zwanger. Ook deze zwangerschap ging gepaard met bloedverlies. U consulteerde tijdens deze zwangerschap een andere gynaecoloog. In de hoop een betere behandeling voor uw psychische problemen te krijgen en om een tweede miskraam te vermijden besloot u om op 19 juni 2011 Bosnië te verlaten richting België waar u op 23 juni 2011 asiel vroeg. In België wordt u zowel door een gynaecoloog als een neuropsychiater begeleid en behandeld. Ter staving van uw identiteit en/of asieltrelaas legde u volgende documenten neer: uw Bosnische identiteitskaart (uitgereikt op 13 juni 2003 te Sarajevo), uw Bosnisch Paspoort (uitgereikt op 2 juni 2011 te Sarajevo), uw rijbewijs, het Bosnisch paspoort van uw dochter en meerdere Bosnische en Belgische medische attesten betreffende doorverwijzingen naar en consultaties bij neuropsychiaters in Bosnië en België en uw opname in de spoeddiensten in België naar aanleiding van problemen tijdens uw zwangerschap.

B. Motivering

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. U stelde immers Bosnië-Herzegovina verlaten te hebben in de hoop een betere begeleiding en behandeling te vinden voor zowel uw zwangerschap als voor uw psychische problemen (CGVS, p.14 en p.16). Er dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U verklaarde uitdrukkelijk dat u noch met de (Bosnische) autoriteiten, noch met medeburgers problemen had en dat uw problemen zich uitsluitend op medisch vlak situeerden (CGVS, p.15). U verklaarde psychische problemen te hebben voor welke u probleemloos door verscheidene artsen en neuropsychiaters werd behandeld. Niettegenstaande u verschillende medicatie kreeg bleef verbetering in uw psychische gemoedstoestand uit (CGVS p.9-10). U gaf weliswaar aan dat tijdens uw tweede zwangerschap u werd geconfronteerd met een corrupte gynaecologe (CGVS, p.11-12). Ik dien echter vast te stellen dat dit gegeven onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. U verklaarde immers dat ook zonder het betalen van smeergeld deze gynaecologe u zou hebben onderzocht. U betaalde echter uit vrees dat zij u anders niet goed zou behandelen (CGVS, p.13). Voorts verklaarde u toen niet een andere gynaecologe te hebben geconsulteerd omdat alle artsen volgens u corrupt zijn (CGVS, p.14). Ik dien vast te stellen dat dit een veronderstelling uwentwege is welke bovendien haaks staat op uw verklaring dat u van alle geconsulteerde artsen enkel bij deze gynaecologe geld moest betalen (CGVS, p.14) Volledigheidshalve voeg ik hieraan toe dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie als bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, inderdaad blijkt dat corruptie in Bosnië-Herzegovina een wijdverspreid probleem is; dit ook in de gezondheidszorg waarbij vaak additionele geldsommen worden gevraagd in ruil voor een degelijke behandeling. Desalniettemin zijn verbeteringen op vlak van corruptiebestrijding merkbaar. Zo wordt corruptie in het strafrechtelijk wetboek als een criminele daad beschreven waartegen de politie moet optreden en scoort de Anticorruptie-wetgeving van Bosnië-Herzegovina tevens zeer hoog in de Global Integrity Index 2008. Ook de European Union Police Mission (EUPM) assisteert de lokale politie om de nodige hervormingen door te voeren ten einde efficiënt de misdaad te bestrijden, waaronder ook de in alle lagen van de samenleving wijdverbreide corruptie. Voorts zijn er ook andere beschermingsmechanismen tegen corruptie in Bosnië-Herzegovina voorhanden. Zo bijvoorbeeld is sinds 2004 de State Investigation and Protection Agency (SIPA) bevoegd voor het onderzoeken van corruptiegerelateerde misdaden. Deze internationaal gesteunde organisatie heeft zowel federale als regionale kantoren. Evenwel is sinds 2003 de Office of the Prosecutor bevoegd voor corruptiegerelateerde feiten. Eveneens kunnen daden van corruptiegerelateerde feiten gemeld worden aan de ombudsman. Ondanks bovenstaande beschreven aanwezig beschermingsmechanismen blijkt uit een studie van de United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC) dat slechts 1.5% van de slachtoffers van corruptie dit effectief melden aan de autoriteiten. Ook u verklaarde hiertegen geen klacht te hebben ingediend (CGVS, p.13). Hierdoor konden de in Bosnië-Herzegovina aanwezige autoriteiten vanzelfsprekend niet optreden. Internationale bescherming kan bovendien slechts ingeroepen worden wanneer alle in uw land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, wat u geenszins heeft gedaan. U dient voor de beoordeling van medische

elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en uw zwangerschap staan immers niet ter discussie."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht stelt verzoekster dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Verzoekster geeft aan dat ze naar België is gevlucht omdat ze door toedoen van de corruptie van artsen niet de nodige medische verzorging kon krijgen in Bosnië en dat zij en haar echtgenoot met hun klachten hierover niet terecht konden, noch bij de politieke verantwoordelijken, noch bij de politie. Verzoekster citeert een uittreksel uit het gehoorverslag waaruit volgens haar blijkt dat ze geen bescherming kan krijgen. In de bestreden beslissing wordt dit volgens verzoekster genegeerd door te stellen dat op basis van haar gegevens de meeste burgers geen klacht neerleggen en de autoriteiten vanzelfsprekend niet konden optreden. Verzoekster stelt dat het motief naast de kwestie is en zelfs onjuist en zij vervolgt: *"Als de politieke situatie dermate is (wat geweten is) dat er ernstige corruptie is bij artsen en dat de overheid met deze meewerkt en er niet tegen optreedt hoewel het algemeen geweten is kan er evident geen rechtvaardiging worden gevonden voor het niet aannemen van het vluchtmotief in het argument dat die overheid 'niet kan optreden'."* Volgens verzoekster is het precies het 'niet kunnen optreden' als gevolg van de vrees van de bevolking om klacht in te dienen, dat als vluchtmotief moet onderzocht worden en niet het feit dat de betrokkenen geen klacht neerleggen. Dit gegeven valt volgens verzoekster onder het Vluchtelingenverdrag en onder de bepaling van artikel "48/3&2" van de vreemdelingenwet. Verzoekster wijst erop dat het om een mensenrechtenschending gaat, met name het recht op volwaardige medische bijstand die de vorm aannemen van het de facto ontnemen van toegang tot rechtsmiddelen en in dit geval daden van genderspecifieke aard met name toegang tot normale gynaecologische behandeling.

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, vindt zijn grondslag in de vaststelling dat verzoeksters medische problemen geen verband houden met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. In de beslissing wordt aangegeven dat verzoekster geen problemen kende met de autoriteiten of met medeburgers. De commissaris-generaal stelt dat de confrontatie met een corrupte gynaecologe, waarvan verzoekster getuigde, onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. De bewering van verzoekster dat alle artsen corrupt zijn, wordt in de bestreden beslissing ontkracht door te verwijzen naar verzoeksters verklaring dat zij enkel bij deze gynaecologe moest betalen. Op grond van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat corruptie een probleem is in Bosnië-Herzegovina, ook in de gezondheidssector, maar dat er maatregelen worden getroffen om dit te bestrijden. In de beslissing wordt vervolgens gesteld dat verzoekster, net als zoveel andere corruptieslachtoffers, geen

klacht heeft ingediend, waardoor de Bosnische autoriteiten uiteraard niet konden optreden. De beslissing besluit dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster voor een beoordeling van de medische elementen een beroep moet doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de door haar voorgelegde documenten niet van aard zijn om de gedane vaststellingen te wijzigen.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Verzoekster heeft blijkens de gegevens van het administratief dossier haar land verlaten omwille van gezondheidsproblemen (stuk 10A, Vragenlijst DVZ, 23/06/2011, p. 3). Deze problemen vertonen geen *nexus* met het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Internationale bescherming kan bovendien slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoekster ontkent uitdrukkelijk dat zij naar aanleiding van de poging tot corruptie van de gynaecologe klacht neerlegde bij de politie (stuk 5a, gehoorverslag verzoekster CGVS 11/10/2011, p. 13). Uit het fragment uit het gehoorverslag dat verzoekster weergeeft blijkt enkel dat noch verzoekster, noch haar ouders ooit klacht hebben ingediend bij de politie tegen corrupte artsen. Uit de verklaringen van verzoekster kan dus niet worden afgeleid dat zij de lokale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput. Verzoekster beweert in hetzelfde fragment dat het omwille van politieke redenen geen zin heeft om klacht in te dienen. De Raad merkt echter op dat verzoekster de verwevenheid van de overheid met de corrupte artsen, die ze in haar verzoekschrift beschrijft, op geen enkele wijze met objectieve gegevens onderbouwt, waardoor niet kan worden aanvaard dat zij omwille van één van de redenen uit het Vluchtelingenverdrag verstoken bleef van bescherming. In zoverre verzoekster haar asielaanvraag stoelt op de lage aangiftebereidheid bij de Bosnische bevolking, merkt de Raad op dat het aan haar toekomt om aannemelijk te maken dat deze lage aangiftebereidheid voortvloeit uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster toont dit echter niet aan. Uit de uitgebreide informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, kan worden afgeleid dat, hoewel corruptie, ook in de sector van de gezondheidszorg, een nijpend probleem blijft in Bosnië-Herzegovina, de overheid heel wat maatregelen neemt om de strijd tegen corruptie op te voeren (stuk 14, Landeninformatie, U4 Anti-Corruption Resource Center, expert answer, Corruption and anti-corruption in BiH) en dat het vooral culturele en economische factoren zijn die ten grondslag liggen aan de lage aangiftebereidheid (stuk 14, Landeninformatie, The Political Economy of Corruption in Bosnia and Herzegovina). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is het van cruciaal belang dat de autoriteiten in kennis worden gesteld van individuele corruptiegevallen alvorens kan worden beoordeeld of zij effectief bescherming kunnen bieden. Door haar verzuim om klacht neer te leggen, maakt verzoekster het zelf onmogelijk het bewijs te leveren dat zij in haar concrete geval van bescherming verstoken zou blijven.

2.6. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN